

per ipsammet dilectionem accipiat esse, quo præsens constituitur. Cujus rei vestigium in nostro amore habemus, nam producendo illum, amamus non solum objectum, sed etiam amorem ipsum, qui nobis per se ipsum voluntarius est, ut supra dicebamus. Quamvis hic modus amandi amorem in nobis non sit tam expressus, et formalis (ut sic dicam) quam est amor Patris, et Filii ad Spiritum sanctum, quo illum producunt, quia est longe perfectior, et immaterialior, et ex cognitione clariori procedit.

7. *Quinta assertio.*—Ultimo dicendum est, Spiritum sanctum non procedere ex amore creaturarum in se ipsis, sed tantum secundum eminentiam, quam habent in Deo. Declaratur, nam tribus modis possunt a nobis concipi creaturæ, ut existentes in mente Dei ex æternitate. Primo, ut sunt aliquo modo in Deo ipso secundum existentiam realem, actualem, et æternam, et hoc modo non sunt aliud, quam ipsa creatrix essentia, quatenus eminenter continet creaturas. Secundo modo considerantur creaturæ, ut sunt ex se possibles, quia intelliguntur esse tales essentia; quibus non repugnat, habere existentiam. Tertio considerantur ut futuræ in aliqua differentia temporis secundum existentiam realem, quam habent objective præsentem in mente Dei. Si loquamur de illis primo modo consideratis, nullum est dubium, quin Spiritus sanctus procedat ex amore creaturarum, ut habentium tale esse. Quia hoc modo Deum amare creaturas, non est aliud, quam amare se, et essentiam suam, quia creaturæ, ut sic spectatæ non habent esse creatum, sed increatum: et amare creaturas sic consideratas non est aliud, quam amare eminentias creaturarum, vel rationes earum, quæ sunt in essentia, et mente Dei. Hæc autem omnia necessario amat Deus diligendo se, et consequenter etiam Pater, et Filius, cum producunt Spiritum sanctum.

8. *Spiritus sanctus non procedit ex amore creaturarum existentium.*—De creaturis autem tertio modo spectatis, quidquid aliqui moderni contendunt, dicimus, Spiritum sanctum non procedere ex amore creaturarum. Quæ fuit sententia Scoti, in primo, distinctione 31, quam Cajetanus, prima parte, quæstione 34, articulo tertio, et ibi alii communiter sequuntur. Declaraturque in hunc modum, quia non intelligitur Deus amare hoc modo creaturas, donec actus amoris Dei necessarius terminatus sit libere ad amandam creaturam aliquam, sed non habet ille actus talem terminationem liberam,

donec actu sit in tribus personis, ergo non potest processio tertiæ personæ esse ex tali amore Dei, ut sic jam terminato ad creaturas, ergo non potest esse ex amore creaturarum, ut futurarum, seu secundum reales, et actuales existentias earum. Major evidens est, quia nec potest aliter distingui amor Dei erga creaturas futuras ab amore earundem, ut tantum possibles sunt: neque etiam amor Dei erga creaturas in se, et ad extra existentes potest in alio consistere, cum non addat Deo realitatem aliquam. Minor probatur, tum quia terminatio illa est libera, et naturalia in Trinitate sunt priora liberis, tum etiam quia illa libera terminatio eo modo, quo est, est communis Spiritui sancto cum aliis personis, nam sicut opera ad extra sunt indivisa, ita et libera decreta, ut supra dictum est. Consequentia vero sunt evidentes, quia non supponit terminum originis, et est ab illo eo modo, quo esse potest, non potest esse ipsamet origo, vel quasi principium ejus. Et confirmatur ratione supra facta de Filio. Quia Pater, et Filius omnino necessario producunt Spiritum sanctum, ergo non producunt, nisi ex amore illarum rerum, quas necessario amant: at creaturas illo modo perfectas non necessario amant, ergo non producunt ex illo amore Spiritum sanctum. Respondent aliqui, satis esse, quod eodem actu, quo libere amant creaturas, producant Spiritum sanctum. Sed hoc non est ad rem, quia sic quasi materialiter tantum sumitur ille amor, et nullus dubitat, quin illomet actu amoris, quo necessario producunt Spiritum sanctum nulla reali additione ibi facta, diligantur creaturæ liberæ: sed quod inquirimus, est, an ille actus intelligatur terminari ad creaturas futuras, cum Pater, et Filius per illum producunt Spiritum sanctum, et sic convincit ratio facta, non posse Spiritum sanctum produci per illum, ut sic terminatum, cum terminatio illa libera sit.

9. *An sit Spiritus sanctus ex amore rerum possibilium.*—De creaturis autem tertio modo consideratis est nonnulla controversia, quia divus Thomas, quæst. 37, art. 2, ad 3, æquiparat Verbum, et Spiritum sanctum in hoc, quod procedunt, cum respectu rationis ad creaturas, ergo oportet intelligi de creaturis possibilibus, saltem illo secundo modo spectatis, nam ad creaturas, ut futuras non habet Spiritus sanctus respectum necessarium. Unde Cajetanus, quæst. 34, art. 3, ad 1, Scoti, quoad hoc dicit esse eandem rationem de amore creaturarum, et de cognitione necessaria illa-

rum in Deo. Ratione potest probari, quia sicut Pater necessario intelligit creaturas, ut posibles comprehendendo suam essentiam, ita Pater, et Filius necessario diligunt creaturas, ut posibles diligendo se, quia diligunt omnipotentiam suam quæ sine creaturis in esse possibili esse non potest. Præterea Deus cognoscendo se, et creaturas posibles necessario complacet in illis, ergo ex illo amore complacentiæ creaturarum producitur Spiritus sanctus. In contrarium vero est, quia Deus nihil extra se amat necessario, quod secus est de cognitione, quia per scientiam trahitur res ad scientem, et cognoscitur, prout in illo est, amor vero fertur ad rem amatam in se, Deus autem non fertur ex necessitate ad aliquid extra se. Item divus Thomas, 1 part., quæst. 20, art. 2, plane sentit, Deum non amare, nisi existentia, quia amor Dei dat esse, et ita infundit bonitatem in rebus, quia sine esse nulla est bonitas, ut ipsemet divus Thomas docet, 1 part., quæst. 6, art. 3. Unde quæst. 14, art. 9, ad 3, hanc differentiam videtur constituere inter voluntatem, et scientiam Dei quod scientia non est tantum de rebus futuris, sed etiam de possibilibus: voluntas vero, quia est proximior causa rerum, non est proprie, nisi de his quæ aliquando futuræ sunt. Ergo sentit, circa res posibles non dari in Deo voluntatis actum necessarium. Ratio autem est, quia amare est velle alicui bonum, Deus autem nullum bonum vult creaturis possibilibus, ut sic, ergo.

10. Hæc controversia (ut in Metaphysica tetigi) est fortasse de modo loquendi et præsentis instituto non multum refert, quia satis est dicere, Patrem et Filium non producere Spiritum sanctum per amorem liberum, si autem aliquem habeat necessarium circa creaturas, ex illo etiam producere. Mihi vero nunc placet, constituendam esse in hoc aliquam differentiam inter scientiam et voluntatem. Quia per scientiam revera repræsentantur creaturæ secundum suas proprias essentias et naturas, quatenus concipiuntur distinctæ essentialiter ab essentia creatoris et ut sic, terminant objective ipsam scientiam simplicis intelligentiæ Dei, et ex tali scientia ut sic terminata intelligitur procedere Verbum divinum, quod etiam necessario repræsentat omnes creaturas posibles, etiam ut condistinctas essentialiter a Deo, et in hoc sensu in se ipsis. Amor vero, quo Deus necessario se amat, non ita terminatur ad creaturas secundum se, sed solum ut sunt in Deo, et ut denominantur posibles ab omnipotentia Dei, quod totum vere non est

aliud, quam amare id, quod est in Deo. Et ideo theologi, licet distinguant scientiam Dei de creaturis, in scientiam simplicis intelligentiæ et visionis, amorem creaturarum nunquam proportionali modo distinxerunt. Hæc ergo ratione dixi, Spiritum sanctum non procedere ex amore creaturarum in se ipsis, sed tantum secundum esse, quod habent in Deo. Quid autem voluerit divus Thomas in citato loco, quæstione trigesima septima, dicemus in fine sequentis capituli.

CAPUT III.

AN PATER ET FILIUS DILIGANT SE, VEL ALIA SPIRITU SANCTO.

1. *Prima opinio.*—Cum dictum sit, Patrem et Filium producere Spiritum sanctum diligendo, difficultas oritur, an ipse Spiritus sanctus possit dici amor, quo Pater et Filius diligunt, et præsertim, an sit, id, quo se diligunt, ut significari videtur per illam propositionem *Pater et Filius diligunt se, Spiritu sancto.* De qua disputant theologi communiter, divus Thomas, 1 part., quæst. 7, art. 2, Alexander Alensis, 1 part., quæst. 34, memb. 2 et 3, art. 3, Marsilius, in 1, quæst. 14 et 35, reliqui scholastici, in 1, dist. 32, ubi præcipue Bonaventura, Scotus, Durandus et Capreolus. Est autem fere communis ipsorum sententia, locutionem illam esse et veram, et propriam, et fundantur præcipue in auctoritate Augustini, cujus putant fuisse illam locutionem, in quo cum eis convenit Richardus de sancto Victore, in tractatu quodam de variis difficultatibus ad Bernardum.

2. *Fundamentum.*—Apud Augustinum autem solum reperio, quod 6, de Trin., cap. 5, Spiritum sanctum vocat: *Unitatem, charitatem et sanctitatem Patris et Filii, et amorem quo genitus a gignente diligitur, generatoremque suum diligit.* Et infra sic ait: *Non amplius, quam tria sunt. Unus diligens eum qui de ipso est, alius diligens eum, a quo est, et ipsa dilectio.* Et similia fere habet Hieronymus, in Psal. 17, in princ.: *Spiritus sanctus (inquit) nec Pater est, nec Filius, sed ipsa dilectio, quam habet Pater in Filio, et Filius in Patre.* Bernardus, etiam serm. 3, Pentecostes, inquit: *Spiritum sanctum procedere tanquam firmissimum et indissolubile vinculum Trinitatis, unde, serm. 8, in Cantic., vocat Spiritum sanctum Osculum Patris ad Filium.* Et similia habet in lib. de amore Dei, c. 7 et 8, ubi vocat Spiritum

sanctum amorem Patris ad Filium, et Filii ad Patrem: Denique Guidmundus, in confessione de sancta Trinitate, in tom. 6 Bibliothecæ: a Patre (inquit) procedit amor ad Filium, et a Filio ad Patrem, et hic amor est Spiritus sanctus, qui ab utroque procedit. Confirmari potest hæc sententia a simili, nam Pater dicit se Verbo suo, ergo eadem ratione Pater et Filius diligunt se Spiritu sancto. In explicando autem sensu illius locutionis multum variant prædicti auctores, propter difficultatem statim proponendam in sequenti opinione: et ideo illam varietatem melius postea attingemus.

3. *Secunda opinio.* — *Prima ratio.* — Aliis ergo theologis difficilis valde visa est illa locutio, putant enim in sensu proprio et rigoroso falsam esse, ideoque in aliquo sensu minus proprio esse interpretandam. Quod tenuit Godfredus, ut reliqui scholastici referunt, et ex modernis Torres in commentariis dicti articuli secundi, et putant priorem sententiam virtute retractatam esse ab Augustino, quando retractavit illam, *Pater est sapiens sapientia genita*, nam arbitrantur esse eandem utriusque rationem. Sed fortasse melius dicere potuissent illam locutionem, quantum ad Spiritum sanctum attinet, non inveniri formaliter in Augustino, de quo infra aliquid dicam. Ratione tamen non male argumentantur ex dicto exemplo, quia Pater intelligit se Verbo suo, quia non est sapiens sapientia genita: ergo nec Pater, nec Filius diligunt de Spiritu sancto. Probatur consequentia primo, quia sicut intelligere se habet ad intelligentem et producentem per intellectum, ita diligere ad diligentem et producentem per voluntatem, et sicut Verbum est terminus productionis, et non aliter comparatur ad Patrem, ita Spiritus sanctus est terminus productionis suæ, et non aliter ad Patrem et Filium comparatur.

4. *Secunda ratio.* — Secundo, quia ideo Pater non est sapiens sapientia genita, quia sapere est aliquid in Patre et Pater nihil recipit a suo genito nec formaliter, nec effective, quas habitudines significare potest ablativum illud. Sed hæc ratio eisdem terminis applicari potest, et cum eadem certitudine ad Spiritum sanctum, et dilectionem, ergo. Minor per se nota videtur, quia etiam diligere dicit formalem perfectionem, et intrinsecam, quam nullo modo possunt Pater, aut Filius a Spiritu sancto habere. Quod ita etiam explicatur, nam cum Pater, et Filius dicuntur se diligere Spiritu sancto aut verbum *diligere* sumitur notionaliter, pro ipsa origine, ita ut sit idem,

quod spirare, et sic inepte, et falso construatur cum illo relativo, *se*, quia sic diligere notionaliter est producere, Pater autem et Filius non produunt se, unde non possunt dici spirare se. Impropriissime etiam dicerentur Pater, aut Filius spirare Spiritu sancto, sed Spiritum sanctum, ergo nec dici potest notionaliter diligere Spiritu sancto, si hæc sunt idem. Quod si diligere notionale non dicat actualem originem, sed principium quo: sic etiam includit aliquo modo respectum ad terminum, unde reflecti non potest supra principium productionis cum additione ipsius termini. Quia, quod illa dilectio sit notionalis formaliter, non habet a termino, sed a propriis relationibus Patris, et Filii. Quod autem sit dilectio, habet ex eo, quod est ipsamet dilectio essentialis. Ac si diligere sumitur essentialiter, manifestum est falsam esse locutionem (in quo omnes conveniunt) quia Spiritus sanctus nec producitur per dilectionem essentialem ut sic, neque est forma constituens Patrem, aut Filium diligentem. Denique in hoc sensu manifeste æquiparatur hæc locutio cum illa alia, *Pater est sapiens sapientia genita*.

5. *Primum assertum.* — Mihi in hac re duo breviter dicenda occurrunt. Primum est, locutionem illam in ea verborum forma, neque in Scriptura reperiri, neque in sanctis Patribus adeo clare, ut propter illam in omni proprietate defendendam multum contendendum esse videatur. Prior pars de Scriptura certa est apud omnes, nullum enim affert testimonium ad eam probandam. Ut altera pars declaretur, adverto, has locutiones esse in rigore diversas, *Pater et Filius diligunt se amore, qui est Spiritus sanctus*, vel, *diligunt se Spiritu sancto*. Nam in hac posteriori Spiritus sanctus significatur, ut forma constituens Patrem, et Filium diligentes, et in hoc consistit ejus difficultas, quia non videtur posse hoc habere verum sensum. In priori vero solum denotatur identitas inter Spiritum sanctum, et dilectionem, quæ constituit Patrem, et Filium formaliter diligentes, ut manifeste indicat dictio illa, *Qui est*, et ad summum etiam indicatur, Spiritum sanctum ex vi processionis suæ formaliter habere illam identitatem: utrumque autem verum est, et facile ut supra in simili dictum est de sapientia genita. Augustinus autem, et Hieronymus, et alii, si attente considerentur, magis priorem locutionem, quam posteriorem indicant, solum enim dicunt *Spiritum sanctum esse dilectionem, qua Pater diligit Filium, et Filius Patrem*. Quod non solum est verum per

appropriationem, ut Durandus putavit, sed etiam per quamdam proprietatem, quatenus significat Spiritum sanctum esse illam dilectionem, ex vi suæ processionis, sicut etiam de Sapientia cum proportionem loquimur. Atque in hunc sensum videtur reducere illam locutionem, *Pater, et Filius diligunt se Spiritu sancto*, Alexander Alensis supra, id est, *diligunt se dilectione, quæ est Spiritus sanctus*, vel quod perinde est, diligendo se, produunt Spiritum sanctum, et suam dilectionem illi communicant.

6. *Secundum assertum.* — Secundo assero, posse illam locutionem formaliter sumptam in sensu magis proprio defendi. Omissis autem variis sensibus, quos D. Thomas supra refert, et facile refutari possunt, duo videntur habere majus pondus. Prior est Richardus de sancto Victore, loco citato, qui his verbis sensum declarat: *Dicitur Pater Spiritu sancto diligere, non quod per eum amorem habeat, sed quod exhibeat, non quod per eum amorem accipiat, sed impendat*. Unde significat illud verbum *diligere* æquivoce esse, nam uno modo significat esse formaliter diligentem, et ita non verificatur illa propositio; alio modo significat producere alium diligentem: et hoc modo dicit, esse veram propositionem. Et comparet illam cum hæc, *Pater dicit Verbo*, quæ est vera, licet illa sit falsa *intelligit Verbo*, quia *intelligere* non admittit, nisi priorem significationem. Unde etiam infert, Patrem diligere se ipso, sumpto verbo, *diligere* in priori significatione, et diligere Spiritu sancto in alia significatione jam dicta. Quam ita etiam interpretatur, *diligit se per Spiritum sanctum, quem producit dilectorem, et dilectionem sui*. Unde etiam concedi debet in hoc sensu: *Pater spirat Filio*, id est, *per Filium*, quia illum producit cum virtute spirandi. Quare licet hic sensus sit pius, et probabilis, nescio, an fuerit intentus ab Augustino, et aliis, quia illa duplex significatio illius verbi non videtur ita usitata.

7. *Sententia D. Thomæ exponitur.* — Alter sensus est, quem D. Thomas late declarat in illo art. 2, et Capreolus, Cajetanus, et alii exponunt, ac defendunt ab impugnationibus Scoti, et aliorum. Summa est, *diligere* in ea locutione, sumi pro actu notionali producendi amorem. *Nomen autem significans actionem*, inquit D. Thomas, *cum ordine ad definitum terminum solet denominare agens, seu tribui agentis, non solum cum reflexione actionis per modum formæ, sed etiam cum replicatione termini*. Nam priori modo dicimus, ignem calefacere

calefactionem, posteriori autem modo dicimus, arborem florere floribus. Atque hoc posteriori modo, inquit D. Thomas: *Pater, et Filius diligunt Spiritu sancto tanquam termino dilectionis productivæ, sicut Pater dicit Verbo tanquam termino dictionis*. In intellectu enim habemus voces distinctas, in voluntate autem eandem accommodamus ad notionalem, et essentialem actum significandum.

8. Propter argumentum autem factum in secunda opinione constituit D. Thomas differentiam inter Verbum *spirandi*, et *diligendi*, quod Verbum *spirare* habet valde generalem significationem, sicut Verbum, *producere*, vel *generare*, et non includit in suo conceptu definitum terminum: et ideo non tribuitur spiranti cum denominatione ab ipso termino, quod secus est in Verbo *diligendi*. Clarius vero dici posset, Verbum spirandi esse ex his, quæ tantum significant simplicem habitudinem ad terminum, quæ non construuntur cum illo, nisi in accusandi casu, per quem significatur terminus ut sic, scilicet, *spirat Spiritum sanctum*. *Diligere* vero non solum dicit habitudinem ad terminum, sed etiam ad objectum, seu materiam circa quam, et ideo potest reflecti supra ipsum principium, si sub objecto dilectionis contineatur, et dicitur: *Patrem diligere se*, et potest construi cum suo termino in casu ablativo, seu effectivo, quod indicat denominationem formalem. Ita ergo dicuntur Pater, et Filius diligere se Spiritu sancto, sicut etiam posset arbor dici florere se (si Verbum illud active sumatur), floribus, quia se veluti adornat floribus.

9. *Objectio.* — Semper tamen difficile potest exponi, qualis sit hæc denominatio: quam Pater, et Filius accipiunt a Spiritu sancto, ut a termino productionis, ut ratione illius possit talis locutio in rigore verificari. Quotiescumque enim terminus actionis construitur illo modo cum Verbo significante productionem, significatur, ut forma ejus cui accommodatur, et ideo oportet, ut det illi denominationem formalem, vel intrinsecam, et propriam: ut in hac: *Ignis calefacit lignum calore producto*, vel per adjacentiam aliquam, quo modo est vera illa locutio: *Arbor florescit floribus*; quia flores manent in arbore, et ornant illam, vel per extrinsecam denominationem, seu representationem, quo modo vera est illa locutio: *Pater dicit se vel alia Verbo*. Hic autem nec denominatio potest esse intrinseca, et formalis, ut constat, neque extrinseca apparet, quia Spiritus sanctus nec representat, neque adjacet,

seu ornat, ut ita dicam, Patrem, et Filium producentes ipsum.

10. *Responsio.* — Ad hoc tamen breviter dicendum occurrit, denominationem hanc esse posse unionis cujusdam effective: nam ea, quæ se diligunt, uniuntur affectu: et ideo recte dici possunt uniri, et dilectione ipsa, tanquam ipsa unitione, et termino producto, tanquam eo, in quo uniuntur. Contingit enim aliqua uniri in tertio, seu in termino aliquo, et tunc non tantum denominantur ab ipsa unione, seu actione, quia uniuntur, sed etiam a termino, quomodo lineæ dicuntur uniri puncto, seu centro: et duæ naturæ in Christo dicuntur uniri una substantia: sic ergo Pater, et Filius dicuntur uniri Spiritu sancto, non informative, sed terminative. Quo sensu vocant Patres Spiritum nexum, et unitatem Patris et Filii, et quia illa unio affectiva est, recte per Verbum *diligendi* significatur: sic ergo dicuntur se diligere Spiritu sancto, ubi verbum *diligendi* notionaliter sumitur, significat autem productionem termini cum unione quadam producentium in ipso.

11. *Illatio.* — Unde intelligitur ipsum Spiritum sanctum non posse in hac significatione dici diligere alias personas, se ipso, quia neque alias personas neque se producit, neque habet dilectionem notionalem. Sumpto autem Verbo diligendi essentialiter, recte dicitur diligere se ipso, ut D. Thomas dixit, in 2, dist. 31, q. 1, art. 2, ad ultimum, et Marsilius, et alii adnotarunt: quia diligit suo amore, qui est ipsemet Spiritus sanctus, et quia licet respectu sui non sit terminus productus, est tamen objectum ejusdem dilectionis, per quam a Patre, et Filio producitur, et ita est nexus, et unio non tantum Patris, et Filii, inter se, sed etiam cum ipso.

12. *An Pater et Filius diligant creaturas Spiritu sancto.* — Ultimo intelligitur facile ex dictis, an possit Pater, et Filius recte dici diligere creaturas Spiritu sancto. Scotus enim, dicta dist. 31, hanc locutionem non putant admittendam: quia Spiritus sanctus non producitur ex dilectione creaturarum, unde per se non videtur esse nexus amoris, seu unionis affectivæ Dei ad creaturas, D. Thomas autem, dicta quæst. 37, art. 2, ad 3, concedit, Patrem, et Filium diligere nos Spiritu sancto, sicut Pater dicit creaturas Verbo, quamvis ex illarum cognitione non procedat. Loquitur autem clare D. Thomas de creaturis futuris, et non tantum de possibilibus, et putat, tam Verbum, quam Spiritum sanctum dicere relationem ra-

tionis ad creaturam. Quod intelligo de respectu non tam actuali, quam aptitudinali (ut ita loquar). Quia Verbum necessario procedit aptum ad representandas creaturas etiam existentes, et ideo licet absoluta necessitate non representet illas futuras, tamen ex suppositione, quod futuræ sunt necessario representat illas quod satis est, ut ipso verbo dicantur. Sic etiam Spiritus sanctus necessario includit proportionalem relationem, nam licet absoluta necessitate non oporteat creaturas diligere, seu (quod idem est), Patrem et Filium illis effective uniri, cum producant Spiritum sanctum, si tamen creaturæ diligendæ sunt a Deo, illo eodem amore diligendæ sunt quo Spiritus sanctus producitur. Et hoc satis esse voluit D. Thomas ut illæ creaturæ, quæ de facto diliguntur, dicantur diligere Spiritu sancto. In hoc ergo sensu potest illa locutio probabiliter defendi: fateor tamen, non esse ita propriam, sicut præcedentem, nec facile usurpandam sine sufficienti declaratione.

CAPUT IV.

UTRUM SPIRITUS SANCTUS EX VI SUE PROCESSIONIS PROPRIE AC PERSONALITER HABEAT ESSE DONUM.

1. *Prima opinio.* — De hac re multa scribunt D. Thomas et ejus interpretes, 1 parte, q. 38, et scholastici, in 1, dist. 18, præsertim Bonaventura, Scotus, Durandus, Gabriel, et Capreolus, Marsilius, in quæst. 21, inter quos Durandus præcipue negat, hoc nomen *Donum* esse proprium Spiritus sancti, sed appropriatum. Ille vero semper procedit ex illo falso errore, quod hæ processiones personarum non sunt proprie per intellectum et voluntatem, nam inde consequenter negat quidquid proprie tribuitur unicuique personæ procedenti ratione suæ processions, ut est intellectus vel voluntatis, inter quæ numeratur hoc nomen *Donum*.

2. *Vera sententia.* — Reliqui ergo theologi conveniunt, Spiritum sanctum ex vi suæ originis procedere ut *Donum*: atque ita hanc appellationem in aliquo sensu esse illi propriam, et personalem. Sumpserunt autem hoc ex Augustino, qui sæpe dicit, nomen *Doni* importare relationem, et originem Spiritus sancti, et *eo esse Donum, quo Spiritum, et a Filio distinguuntur, quod Filius procedit, ut natus, Spiritus ut datus, id est, dabilis, seu donabilis, ut infra dicam.* Sumuntur vero hæ locutiones ex libro 4, de Trinitate, cap. 20, et libr. 5, cap. 11, usque ad 15, et libr. 15, cap. 19, et habent

fundamentum in illo Act. 2: *Accipietis Donum Spiritus sancti, et cap. 8: Pecunia tua tecum sit in perditione, quia Donum Dei existimasti pecunia possideri.* In modo autem explicandi hanc denominationem, variant inter se dicti theologi, sed mihi non videtur res digna, ut in ea permultum opere collocetur, quam ideo breviter exponam.

3. *Conditiones Doni.* — Advertendum est ergo ex divo Thoma, et Cajetano, in nomine *Doni* tria includi, scilicet, rem, quæ donum denominatur, relationem ad eum, a quo donatur, vel donari potest, et relationem ad eum, cui donari potest. Donatio autem ipsa, ut Aristoteles dixit 4, Topicorum, capite 4, est gratuita, et liberalis, seu ut ipse loquitur, est *datio irredibilis*: illud enim proprie donatur, quod liberaliter tribuitur, et non propter recompensationem. Deinde est advertendum, hæc omnia posse in Deum convenire. Nam imprimis ipse maxime donare potest, imo, ut dixit divus Thomas, ipse solus est proprie, et perfecte liberalis, quia non propter suum, sed propter aliorum commodum donat. Maxime vero exercet donationem liberam et gratuitam circa creaturam rationalem, ut dixit Augustinus 4, contra Julianum, capite tertio, quia creatura irrationalis non est proprie capax gratiæ, aut liberalitatis, sicut etiam non est capax recompensationis, aut gratitudinis. Est item Deus aptus donari, ita enim Scriptura loquitur quod Deus dat se ipsum nobis: *Ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus, Joannis, decimo quarto, capite tertio, sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, et cap. 4, si scires donum Dei, et quis est qui loquitur tecum.* Ad Romanos, quinto, *sed non sicut dilectum, ita et donum.* Ratio vero est, quia in hac appellatione nulla includitur imperfectio, non enim dicitur Deus alicui donari, quia sub dominio ejus constituatur, vel imperfecto modo possideatur, sed ut in eo sit novo, et speciali modo, et præcipue ut spiritali vinculo teneatur. Sic dicitur Deus donari homini justo, quia in eo incipit esse speciali modo tanquam in templo, et amico suo, ut objectum intimæ cognitionis et amoris. Et ita etiam hujusmodi donatio nullam in Deo dicit mutationem, sed denominationem a mutatione, quæ in creatura fit. Unde præterea intelligitur, respectu Dei dari aliquid, seu aliquem, cui ipse donari possit, scilicet, creaturam rationalem, quæ est capax donationis gratiæ, ut dixi, et est etiam capax Dei omnibus modis explicatis.

4. *Deus est proprie donum.* — Ex his ergo recte concluditur, hoc nomen *Donum* proprie, et sine metaphora Deo convenire. Convenit enim non ex tempore, sed ex æternitate. Non quia intra Deum ipsum donetur, ut sensisse videntur Scotus, et Gabriel supra, dicentes, Patrem donare Filio Spiritum sanctum, et e converso. Quibus favet Hilarius, libro octavo, de Trinitate, circa medium, dum ait: *Essentiam Divinam esse Donum, quod Pater dat Filio, quod non rejicit D. Thomas, dicta quæst. 38, articulo 2, ad 1.* Nihilominus tamen illa non videtur propria significatio, quia ut ex Aristotele dixi, et ex communi etiam modo loquendi, donatio dicit liberam largitionem, non naturalem, et necessariam communicationem: at vero intra Deum omnis communicatio naturalis, et necessaria est. Nec Pater dat Filio naturam ex amore, quod ad rationem doni proprie sumpti necessarium est, licet communicet illam cum amore, seu voluntate concomitante, ut supra explicatum est. Proprie igitur est Deus ex æternitate donum respectu creaturam rationalium, quia quantum est ex se, donabilis eis semper fuit, Donum autem (ut notavit Augustinus 5, de Trinitate, cap. 15, et ex illo D. Thomas supra) non dicit, quod actu donetur, sed quod sit aptum donari: et ideo, licet Deus in tempore donetur, ex æternitate est donum. Quod maxime habet (ut Cajetanus ex D. Thoma supra notavit) quatenus supernaturaliter communicabilis est, quia donum est supra facultatem ejus cui donatur, et ex libera omnino voluntate confertur.

5. *Donum tripliciter de Deo dicitur.* — *Donum quo modo essentielle.* — *Donum quo modo notionale commune Filio.* — Secundo, respondendo simul ad quæstionem, colligo ex dictis, donum tribus modis de Deo dici posse. Primo essentialiter, seu absolute. Secundo notionaliter notione communi, saltem secundum rationem. Tertio proprie, ac personaliter. Primo ergo modo dicitur de omnibus personis: secundo modo de Filio, et Spiritu sancto: tertio vero modo de solo Spiritu sancto: Explico singula breviter, nam imprimis ratio doni quo ad rem donabilem, et quoad respectum rationis ad eum, cui donari potest, communis est omnibus personis, nam ipsa divinitas est, quæ primatio communicatur per gratiam sanctificantem, vel per gloriam: consequenter autem omnes personæ. Quoad respectum vero ad eum, qui donare potest, advertit D. Thomas, dicto art. 1, ad 1, aliquando solum importare